

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Hyemalis - A Dominica I. Adventus Domini nostri usque ad
Dominicam Septuagesimæ

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 3. De altera vocatione Apostolorum. Magis tenemur omnes affectu
nostra relinquere, quàm effectu Apostoli.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44194

spiritus quæreret, qui à tribulis ficus, aut à sicu tribulos expectaret? sic qui à gratia quod alienum est ab eius virtute, postulat, gratiæ finem & ordinem prius invertit. *Non est tibi pars neque fors in sermone isto, cor enim tuum non est rectum coram Deo: tu tolle amaritudiniam, & in obligatione iniquitatis, video te esse;* Sic S. Petrus cuidam petenti gratiam, ex depravato affectu,

Ad. 8.

III. PUNCTUM.

Si ad humanam igitur Gratiam divina postulas, divinam ipsam repellis gratiam, Quia non non propterea datur, nec propterea est petenda; imo cum ad oppositum finem detur, non minor est injuria Gratia, velle hunc finem & ordinem pervertere, quam si cælum terræ succideres, si tenebras luci præferres, si spiritum carni mancipares, aut Rationem libidini regendam traderes; *Hoc est solum Dei concubare & sanguinem Testamenti pollutum ducere; hoc est Spiritui gratia contumeliam facere.*

Hebr. 10.

Et tamen quoties id appetis? quoties velles majori pollere gratia ad concionandum,

ad gubernandum, ad docendum aut aliquid simile aliud, ut magis appareres, ut majorem tui concitares famam, & Nomini celebritatem; vel ut commodius viveres, vel denique ut quod naturaliter desideras, facilius obtineres? Itaque verò Cœlestes & divinæ Gratia terrenis his finibus & humanis affectibus serviant, quibus dominari deberent! *Qua participatio justitia cum iniquitate, aut que Societas luci ad tenebras? Hi sunt maledictionis filij, de quibus graviter S. Petrus & Judas Apostoli; Hi sunt qui derelinquentes rectam viam erraverunt, secuti viam Balaam ex Bozor, qui mercedem iniquitatis amavit, Corruptionem verò habuit sua vesania subjugale & mutum animal hominis voce loquens, prohibuit Propheta insipientiam. Hi sunt fontes seu nubes sine aqua, qua à ventis circumferuntur. Et quæ plura ibi habentur, ex quibus intelligas quam grave sit detorquere divinas gratias ad privatum suum commodum, & quantum in hoc deliqueris, ut ferè deinceps caveas. Gratia Dei vita eterna in Christo Iesu Domino nostro,*

2. Cor. 6.

2. Petr. 2.

Iud.

Rom. 6.

Vide Verbo Gratia.

FERIA TERTIA.
DE ALTERA VOCATIONE
APOSTOLORUM.

Venite post me, & faciam vos fieri Piscatores hominum. At illi continuo, relictis retibus, secuti sunt Eum. Matth. 4.

VERITAS PRACTICA.

Magis tenemur omnes affectu nostra relinquere, quam effectu Apostoli.

RATIO EST. Quia magis tenemur omnes ad præcepta, quam ad consilia.

Sed præceptum est ut affectu: Consilium vero ut effectu, omnia nostra relinquamus.

Ergo magis tenemur omnes affectu nostra relinquere, quam effectu Apostoli: Quod sane est valde expendendum.

I. PUNCTUM.

JAM pridem Petrus & Andreas cognorant Christum Dominum, jamquæ illum multis diebus & horis secuti fuerant tanquam

eius discipuli, sed nondum suis se propterea bonis abdicarant; nondum ita illi adhæserant, ut præter illum nihil haberent; nondum denique illi dicere poterant, *Eccè nos reliquimus omnia, & secuti sumus te;* Donec altera hac vocatione vocati, dum piscarentur, audierunt, & intellexerunt has Christi Domini voces, *Venite post me, & faciam vos fieri piscatores hominum.* Tum enim continuo relictis retibus secuti sunt eum. Quod item paulò post, audientes Jacobus & Joannes filij Zebedæ; relictis statim retibus, & patre, secuti sunt eum, inquit Sacer. Evangelista.

Matth. 4.

Admirabile profus hoc consilium Dei qui velit homines, & hos homines, sui divini operis Coadjutores! Admiranda planè divita Virtus Gratia, quæ sic suaviter & fortiter homines à suis, & à se retrahit! Considerandum est & illud quod Christus loquitur, *Venite post me, quasi*

T 2

dice;

diceret, quocumque est eundem, vos praedam, & non minus tutum est quam gloriosum, nos posse sequi. Nec praetermittendum quod addit, *Faciam vos fieri piscatores hominum*, quasi homines in mundo velut in turbulentissimo mari naufragarentur, quorum quanta est miseria, & periculosa conditio, tanta eorum est dignitas & felicitas, qui primò inde sunt eructi, tum ad alios simul eruendos & salvandos adhibentur. O singulare beneficium quo Apostoli & Apostolici Viri donati sunt? Quis non libenter suis se omnibus abdicaret bonis, ut Christum Dominum ad tale munus vocantem sic sequeretur?

Verum non omnes eò vocantur ut relictis effectu bonis, se & alios salvent; vocantur autem omnes ut relictis effectu suis, suam salutem vacent. Et quidem tam stricta est haec omnium vocatio ad sua, corde & effectu relinquenda, ut minus cuiquam licet ei vocationi resistere, quam licuisset Apostolis aut Apostolicis illis viris, suam effectu deserere. Dignissima certe Veritas, quae attentissimè consideretur.

Est autem ratio perfacilis, & evidentissima; Quis enim nescit, nos ad praecipuum magis obligari quam ad consilia? Quis ignorat quod ait aperte S. Thomas, hanc esse differentiam inter consilium & praecipuum, quod praecipuum importet necessitatem; Consilium autem in optione ponitur eius, cui datur: *VELLEM*, inquit Apostolus, *omnes vos esse sicut me ipsum*, Id est virgines & continentes: Id tamen unicuique liberum facio quia non est praecipuum, sed consilium: At vero si qui matrimonio juncti sunt; *Vxor*, inquit, *à viro non discedat*; neque hoc sibi liberum putet, sed omnino necessarium, quia Praecipuum Domini est, cui longè magis tenemur obedire quam Consilio. Sic ille pluribus.

O bonitatem Domini nostri in servos, quibus eum posset, si vellet, omnia illa praecipere quae consulit; mavult tamen libertati relinquere, quam necessitate premere mavult nos sibi filios quam servos, aut servos mavult voluntarios, & liberos; quam coactos & repugnantes.

II. PUNCTUM.

SED praecipuum est ut effectu: Consilium vero, ut effectu, omnia nostra relinquamus.

De praecipuo patet tribus modis. Primò quidem quatenus per effectu quo creatis bonis, nimis inhaeremus, avocamur à sine nostro, qui

est Dei Cultus & aeterna salus: sic què sit ut quantum jubemur aspirare ad finem nostrum, tantum praecipiamur abstinere iis quae nos inde avertunt; *Si manus tua vel pes tuus scandalizat te*, inquit Dominus, *abscido eum, & projice abs te*. Bonum tibi est ad vitam ingredi debilem vel claudem, quam duas manus vel duos pedes habentem, mitti in ignem aeternum. Ubi S. Hierony. *Matth. 5. & 18.*

Deinde, effectu rerum prohibetur, quia vix est ullus ordinatus: inordinatus autem est peccatum, ac proinde quantum praecipimur abstinere omni peccato, tantum & effectu inordinato, *Ab omni specie mala abstinete vos*. NON simus concupiscentes malorum, sicut & illi concupiscunt. Non quia res mala fuerit, quam concupiscunt, sed mala & inordinata concupiscentia. Unde Sapiens Domino; *omne desiderium avertit à me*. Denique quo praecipuo jubemur, Deum diligere *ex tota omnia*, *HOC est*, inquit S. Thomas, *ut appetitum seu effectu noster regulatur secundum Deum*, quod idem est atque effectu omnia relinquere. Nam non aliter effectu regulatur secundum Deum, quam ut sic utamur hoc mundo, tamquam non utamur, Putafne verè esse praecipuum, ut diligas Deum, ex tota anima tua? Sic puta tibi praicipi ut deponas ex anima, inordinatum quem vis effectu, quia non aliter diligitur Deus ex tota anima.

JAM verò quod sit tantum consilium & non praecipuum, sua effectu relinquere, audi sanctum Thomam: *Quod homo totaliter ea qua sunt mundi, abjiciat; non est necessarium ad perveniendum in finem pradiatum, nempe beatitudinis aeterna, quia potest homo utans rebus hujus mundi, dum modo in eis finem non constituat, ab beatitudinem aeternam pervenire; sed expeditius pervenies totaliter bona hujus mundi abdicando, & idè de hoc dantur consilia Evangelij. SI via perfecta est, inquit Dominus Adolescenti, vade, vende qua habes, & da pauperibus, habebis Thesaurum in Caelo. quasi diceret, non cogo, non praecipio, relinquo tuae libertati; si vis, consulo, & consilij accipiendi motivum propono, quod in caelo repones ea quae in reliqueris. Sic expressis verbis S. Chrysostomus: *Hoc in tuo pono arbitrio, te electionis Dominum constituo, non in necessitate traho*. O Magni Consilij Angele, quam pauci tua sequantur Concilia, qui nec praecipua servant.*

III. PUNCTUM.

III. PUNCTUM.

MAGIS ergo tenemur omnes affectu nostra relinquere, quam affectu Apostoli, aut quivis alij qui sua reliquerunt; Cum magis tenemur omnes ad Præcepta quam ad Consilia, sitque inter præcepta tam expressum illud, ut nihil in rebus creatis, ex inordinato appetitu diligamus, quam est expresse mandatum, *Vt diligamus Deum ex toto corde, ex tota mente, & ex tota anima nostra*: Nam ut jam alibi dictum est, ex S. Basilio, quod dicit in toto, nullam irres alias divisionem admittit, quantum enim dilectioni, in hac inferiora insuperioris, tantum necesse est ut demas de toto.

Et tamen, quis hominum se putat ita obligatum? Aut quis in sæculo huic obligationi satisfacit, cum omnes ita rebus creatis afficiantur, ut inter usum & affectum, nulla sit differentia, nisi quod magis afficiantur rebus quam utantur, cum plura vellent habere quam sint suis usibus necessaria, & his non utantur nisi ut affectui satisficiant: quasi affectus sit finis usurpandarum rerum, quasi non manducent & induantur, ut vivant; sed vivant ut manducent & induantur: O perversitatem affectus. *Filij hominum usquequo gravi corde?*

Sed quidquid sit de aliis, Tu vide quam parum sis ordinatus in affectibus tuis. Vide quantum inde damni & periculi, vel ex hoc uno capite, et si alia taceantur, quod magis teneris ad affectum mundi deponendum, quam qui vocaretur à Deo, ad ipsum mundum effectum deserendum.

Quid diceret manifeste resistentibus divinæ vocationi, manifeste contradicentibus Christo se vocanti in religioſum statum? Nonne illis proponeres tremendas istas voces. *Vocavi, & renuisti: ego quoque in interitu vestro ridebo & subsannabo, cum vobis id quod timebatis, advenit.* At nonne illi resistis? Nonne Vocantem renuis, cum aperte voceris ad deserenda corde & affectu omnia quæ nimio colis affectu? Si despicienti consilium tanta imminent damna, quanta referuntur in scripturis: quanta putas imminere despicienti præceptum? Si nolenti sua effectum relinquere, periculosum est cum id tantum consulet Christus, & liberum facit: quantum magis non affectum relinquere, cum id absolute præcipiat, & necessitatem observandæ legis imponat? *Quis est Dominus, ut audiam vocem ejus,* dicebat impius ille Rex Pharao. Velleſne ita loqui? velleſne tibi, & hoc objiceret Christus quod de servis suis Job querebatur. *Servum meum vocavi, & non respondit mihi: ore proprio deprecabar illum.* Quot sunt Veritates propositæ temperandis affectibus, tot sunt ejus voces, tot sunt propositæ vocationes, tot declarata præcepta, quibus additæ minæ, præces, promissiones, & quidquid ad voluntatem eblandiendam, aptissimum judicavit. Tu quid respondisti? quid effecisti? cum tam acres, & violenti sint omnes affectus tui, quasi nihil te contra monuisset, quasi non ille te toties inde revocasset? *Confundere, Et aufer malum de medio tui.*

FERIA QVARTA.

DE DÆMONE IMMUNDO ELECTO AB HOMINE.

Et erat in Synagoga eorum, homo in spiritu immundo, cui Dominus exi de homine. Marc. I.

VERITAS PRACTICA.

I. PUNCTUM.

Non tam à Dæmone quantum vis immundo, immunda sit anima, quam à seipsa.

RATIO EST, Quia per se ipsum peccatum anima fit immunda.

Sed peccatum non tam à Dæmone quam ab anima fit.

Ergo non à Dæmone tam fit immunda anima, quam à seipsa.

VOCATIONEM Apostolorum sequitur quod refert S. Marcus de Dæmone ejectione in Synagoga Capharnaïarum.

Et erat, inquit, in Synagoga eorum, homo in spiritu immundo, & exclamavit dicens: Quid nobis & tibi Iesu Nazarene? Venisti perdere nos? Scio qui sis, sanctus Dei. Et comminatus est ei Iesus dicens, *obmuta te, & exi de homine;* Et discipens